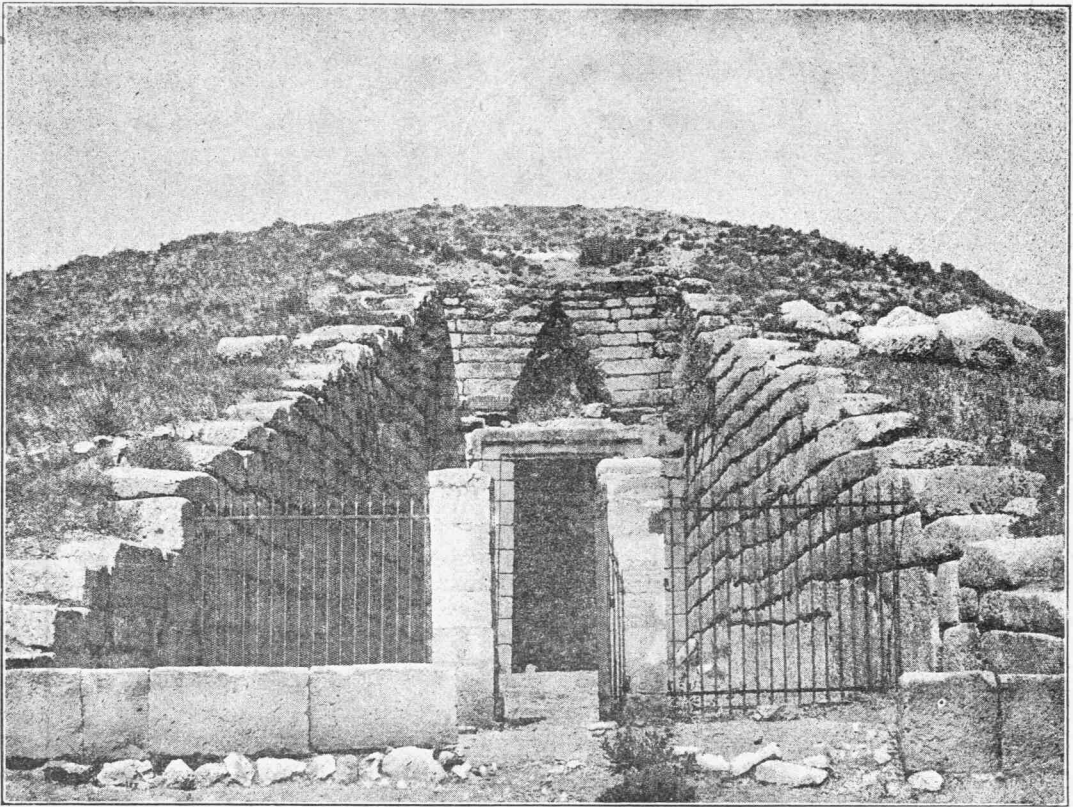

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΑΤΡΕΩΣ ΕΝ ΜΥΚΗΝΑΙΣ

Περὶ Καλλικαντζάρων (Σκιορίσματα ἢ Καψιούριδες) ἔχουνε πολλὰς παρχδοσες. Οἱ Καλλικαντζάροι λένε πῶς ὅλον τὸν χρόνον κόψουνε τὸ στῦλο ὅπου βαστάει τὴ γῆ, καὶ τὴν παραμονὴ τὰ Χριστούγεννα ὡς τὰ Φῶτα βγαίνουνε ἔς τὸν κόσμον γιὰ νὰ πειράξουνε τοὺς ἀνθρώπους. Σόλα τὰ σπίτια θὰ κάψουνε κάθε βράδυ πρὶν νὰ πλεγιάσουνε ἢ θυμιάμα, ἢ ξύλο ἀπὸ κερασιά καὶ τὸ λένε αὐτὸ «πάντρεμμα τῆς φωτιᾶς».

Ὅλο τὸ δωδεκάημερον οἱ γυναῖκες δὲν λούζονται οὔτε καὶ ἀφίνουνε κανένα νὰ λουστῇ, γιὰτὶ τὸ νερὸ εἶνε ἰσκιωμένο· χτενίζουνε τὰ μαλλιά τους μὲ νερὸ ἀφοῦ ῥίξουνε ξύδι. Τὸ δωδεκάημερον λάκκον δὲν διαβαίνουνε τὴ νύχτα, γιὰτὶ μέσα ἔς τοὺς λάκκοις κάθονται οἱ διαόλοι καὶ λένε τί ἔκαμε ὁ καθένας ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ τί θὰ κάμῃ τὴ νύχτα, καὶ ἂν ἀπεράσῃ κανένας ἀπ' ἐκεῖ τὸν πιάνουνε οἱ διαόλοι καὶ τὸν πνίγουνε, ἂν δὲν πῇ τὸ «Πά ερ ἡμῶν» καὶ ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ κάμῃ τὸ σταυρὸ του. Δὲν ἀπερνοῦνε καὶ ποτάμι τὴ νύχτα, γιὰτὶ τὰ νερὰ εἶνε ἰσκιωμένα. Τὴ νύχτα δὲν πίνουνε νερὸ ἂν δὲν τῶχουν σκεπασμένο ἀπὸ τὸ βράδυ. Τὴ νύχτα δὲν βγαίνουνε ἔξω, οὔτε καὶ κοιμῶνται γιὰτὶ φοβοῦνται μὴ πάθουνε κανένα κακὸ. Τὸ δωδεκάημερον δὲν κάνουν γάμον, γιὰτὶ τὰ δαίμόνια εἶνε ἔξω ἔς τὸν κόσμον καὶ τὸ στέφανο ἐκεῖνο δὲν προκόβει. Τὸ δωδεκάημερον

δὲν ἀφίνουνε νὰ ψῆσῃ κανεὶς ἔς τὴν ἐστία ῥάβδοσιτια, γιὰτὶ θ' ἀρρωστήσῃ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Ἡπειρώτης.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ἦ π ὁ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια καὶ τέλος Ἰδε σελ. 384

Καὶ ὁ ὑπολογαγὸς παρεμβὰς ἐπίσης προσέθηκε :

— Μάθε ὅτι τὸ βασιλικὸν φερμάνιον, τὸ ὁποῖον κομίζω, σοὶ χορηγεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃς ἀνασκαφὰς ἄνευ τῆς παρεμβάσεως οἰουδήποτε ἄλλου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον ὅτι δὲν θὰ παραλάβῃς τίποτε, οὔτε ἓνα χάλικα, οὔτε μίαν πλίνθον, ἔτι μᾶλλον δὲ προκειμένου περὶ ἀντικειμένων τοιούτων ! προσέθηκε δεικνύων τὸν μυστηριώδη ἥλιον, τοῦ ὁποίου ἡ φλογερά λάμψις ἐφαίνετο ζῶσα καὶ σκιετώσα εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀδύτου.

— Τὸ ἄληθές εἶνε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ὅτι μὲ αὐτὰ ἡμπορεῖ νὰ χύσῃ τὸ μυαλό τους οἱ ἄνδρες μας. Πῶς θὰ μεταφέρωμεν αὐτὰ τὰ λάφυρα εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων ;... Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω κανὲν μέσον. Φοβοῦμαι μήπως ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εἶνε ἐκ τῶν κινδυνωδεστέρων, καὶ

ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ κάμῃ φρόνιμα, νομίζω, νὰ μᾶς δώσῃ ἐν ἡ δύο συντάγματα, διὰ νὰ συνοδεύσουν τὴν μεταφορὰν τῶν πολυτίμων αὐτῶν λίθων μέχρι Τεχεράνης... Καὶ πάλιν εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα ἂν ὁ στρατὸς δὲν ἐπιπέσῃ νὰ ληστεύσῃ τὰ κιβώτια !...

— Νὰ μεταφέρετε τοὺς πολυτίμους λίθους εἰς Τεχεράνην; εἶπεν ἐξαίφνης διακόπτων ὁ καθηγητὴς μὲ βροντώδη φωνήν !... Νὰ τὰ δωρήσετε εἰς τὸν Σάχην; .. Χώ, χώ !... αὐτό, κύριοι, δὲν θὰ γείνη !... Σᾶς δίδω τὸν λόγον ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ κάμετε !

— Καὶ πῶς θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάσελφρατζ τίπτων τὸ στήθος. Ἐγώ ὅστις ἀνεκάλυψα τὸν ναὸν αὐτόν, ὅστις ἀπεκάλυψα τὸν θόλον. Ἐγώ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ὀφείλει χάριτας διὰ τὴν μεγίστην αὐτὴν ἀνακάλυψιν. Ἀπαιτῶ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς λίθους ὡς μερίδιόν μου. Εἶνε ἡ μόνη ἀνταμοιβή, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω διὰ τοὺς κόπους μου. Τὰ λοιπὰ σᾶς τὰ χαρίζω, προσέθηκε μεγαλοπρεπῶς.

— Ἐν πρώτοις σᾶς παρατηρῶ, κύριε, ὅτι ἐγὼ ἀνεκάλυψα τὸν θησαυρὸν αὐτὸν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου, ἐνῶ σεῖς εὐρίσκεσθε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἐσκάπτετε τάφρους ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ἐδάφους, μὲ τοὺς ἐργάτας τοὺς ὁποίους μοῦ ἐκλέψατε... Κατόπιν σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν Περσίᾳ καὶ ὅτι ἀφοῦ ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας ταύτης δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραλάβωμεν τίποτε ἐκ τῶν εὐρημάτων μας, ὀφείλομεν νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὴν θέλησίν της καὶ νὰ ἀποδώσωμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὸν ἀνήκει. Ἄλλοι ἀρμοδιώτεροι ἐμοῦ θ' ἀποφασίσωσιν ἂν ἀνήκῃ εἰς τὸν Σάχην, τὸν ἡγεμόνα τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐξουσιαστὴν, ἢ εἰς τοὺς Γουέζρους, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι τὸν ἔθαψαν ἐδῶ...»

Ὁ σοφὸς Γερμανὸς ἐξέφερε κραυγὴν λύσσης.

— Μπᾶ !... ἀνέκραξεν ἁλήθεια μοῦ λέγετε, καλέ; Καὶ νομίζεις ἐπὶ ὁ τιποτένιος, ὅτι ἐγὼ ὁ Χαῖς Χάσελφρατζ, τὸ μέλος εἰκοσι ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν, ἐγὼ ὁ πλήρης τίτλων καὶ τιμῶν θ' ἀφίσω νὰ μὲ καταβάλλῃ ἓνα παιδάριον ἀνόητον, ὁποῦ δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε μία τρίχα εἰς τὸ μουστάκι του; Χά !. Χά !... Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε !... Θὰ τὸ ἰδοῦμε τώρα ἀμέσως !...

Καὶ ἐνῆθρς ἐκ τῆς ὁργῆς ὁ προφάσσων ὤρμησε πρὸς τὸν βωμόν.

— Προτέξατε, κύριε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος εὐσταθῶς. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ λάβετε οὔτε ἓνα μόνον πολυτίμον λίθον. Ἐπικαλοῦμαι τὴν μακρυτάτην αὐτῶν ἐδῶ τῶν κυρίων. Ἐγὼ ἀνεκάλυψα αὐτὸν τὸν βωμόν πρὸ ὑμῶν ὁμοῦ μὲ τὸν ὑπηρετὴν μου Γαργαρίδην. Ὁ μάγος

Γκουσά-Νισίν, ὅστις ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, δύναιται ἐπίσης νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν σᾶς ἀνήκει καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγγίσετε, ἢ ἀλλέως θὰ μετανοήσετε.

— Τώρα θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἀνέκραξεν ὁ Χάσελφρατζ ἐξάλλως.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ
ἀγαλμάτιον

Καὶ ἀνῆλθε δρομαῖος τὰς βαθυΐδας τοῦ βωμοῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ ἀνδρεῖος Ἀριστομένης, μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πλέον, ὥρμησεν ὀπισθεν τοῦ καθηγητοῦ καὶ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του τὸ τεράστιόν του σῶμα, προσπαθῶν νὰ τὸν καταρρίψῃ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Ὁ ὀφθαλμίατρος ἐκλονίσθη κατ' ἀρχῆς ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐπιθέσεως. Ἀλλ' ἐστηρίχθη ῥωμαλέως ἐκ τοῦ κιβωτίου, καταφέρων ταῦτοχρόνως λακτίσματα κατὰ τοῦ ἐπιτεθέντος. Ὁ Γαργαρίδης δὲν τὴν ἔφρινε καὶ ἐξέφερε κραυγὰς ἐμμανεῖς. Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἀμφοτέρω ἐμελλον νὰ κυλισθῶσι κάτω τοῦ βωμοῦ. Ἀλλ' αἴφνης διὰ ἰσχυρᾶς προσπάθειας ὁ Χάσελφρατζ ἀπηλλάγη καὶ στρεφόμενος διὰ μιᾶς μὲ ἐν σφοδρὸν κτύπημα τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους ἔρριψεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τὸν ἀτυχῆ τελειοδιδάκτον, ὅστις συναπέφερε πίπτων καὶ τὰ δύο κορτάπεδα τῆς ραδεγκότας τοῦ καθηγητοῦ.

Ἀγέρωχος διὰ τὸν θοιάμβον τοῦ ὁ Χασελφρατζ ἤρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ στέλεχος τοῦ ἐκ πολυτίμων λίθων ἡλίου καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου. Πλὴν ταυτοχρόνως κρότος ὕμιοις πρὸς βροντὴν, πάταγος φοβερὸς συνεκλόνησε τὸν θόλον, καὶ πρὶν ἢ οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης προφθάσωσι νὰ κάμωσι τὸ ἐλάχιστον κίνημα, βράαθρον χαῖνον ἀνεώχθη αἴφνης ὑπὸ τὰ, βαθμιῶδες καὶ τὸ κιβώτιον, ὁ ἐκ πολυτίμων λίθων ἡλῖος, ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ βωμὸς ὁλόκληρος, τὰ πάντα κατεπόθησαν αὐτοστιγμῇ, ἐνῶ ὁ θόλος καὶ αἱ στῆλαι τῶν παρακειμένων στοῶν ἔτρεμον, ἔτριζον, ἐσχίζοντο ὥστε ἐκ τῆς δονήσεως φοβεροῦ σεισμοῦ.

Οἱ θεαταὶ μόλις ἐπροφθάσαν νὰ εἰσπηδήσωσιν εἰς τὴν κάλαθον, συναποκομίζοντες καὶ τὴν Αἰκατερίνην, λιποθυμήσαντες ἐκ τοῦ τρόμου. Ἐνῶ ἀνέβαινον ἀνελκυσμένης τῆς καλάθου, τὴν ὑπόγειον κάτωθεν αὐτῶν ἐπληροῦτο ὑπὸ βοῆς καὶ πατάγου καταπτώσεως, ἠκούετο δὲ ἐντὸς τοῦ ἐξαίφνης ἀνεωχθέντος βαράθρου παφλασμὸς κυμάτων, ἠχὼ μακρινῇ ὑπογείου ποταμοῦ, ζοφεροῦ, μυστηριώδους, ὅστις παρέσυρε διὰ παντὸς τὸν καθηγητὴν καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους εἰς τὰ καταχθόνια.

Κεφαλαῖον KB'.

Ἐπίλογος

Ἡ σελήνη ὡχρία βαθμηδὸν ἀπέναντι τῆς λάμψεως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας καὶ ἀκόμη ἡ Λεῖλὰ δὲν εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀπὸ πολλῶν ὥρων ὁ Γκουσά-Νισὶν κύπτων ἐναγωνίως ἄνωθεν τῆς προσεπάθει εἰς μάτην δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν ἱατρικῶν γνώσεων νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ ἀπὸ τοῦ ἐπικινδύνου ὕπνου. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μαγικῶν κατόπτρων εἶχεν ὑπερβῇ τὰς προσδοκίας του. Ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν αὐτῶν ἀκτινοβολίαν ἡ ζῶη ἐφαίνετο ἀποπτᾶσα ἀνεπιστρέπτει εἰς μυστηριώδη τινὰ χώραν.

Καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἐκ τοῦ φόβου ὁ μάγος κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἑδρας παρὰ τὸ στρῶμα, ἐφ' οὗ ἡ ἐγγόνη του κατέκειτο ἀκίνητος.

— Συμφορά! ἔλεγε στένων ὑποκώφως· τὸ πνεῦμά της ἀπέπτη διὰ παντὸς καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος τὸ ἐξώρισα. Λεῖλὰ! Λεῖλὰ, ὕστατον καὶ χάριεν ἄνθος σεβαστοῦ στελέχους! ἦτο προωρισμένον λοιπὸν διὰ χειρὸς μου ν' ἀποθάνῃ;

Ἡ ψυχικὴ ἰσχὺς, ἥτις ἐπὶ τόσας ἡμέρας ὥς ἐκ θαύματος τὸν ὑπεστήριζε καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ μὴ αἰσθάνηται τὴν πείναν, τὴν δίψαν καὶ τὸν κάματον, ἡ ὑπεράνθρωπος αὐτῇ ἰσχὺς τὸν ἐγκατέλειπεν αἴφνης καὶ περιέπεσεν εἰς θλιβεράν χαλύνωσιν.

Ἐπῆρχετο λοιπὸν τὸ τέλος; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἴδῃ ναυαγούσας μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς ἐλπίδας του;

Διὰ πρῶτην φορὰν ὁ ἀδάμαστος πρεσβύτης ἠσθάνθη τὴν ἀμφιβολίαν εἰσδύουσαν εἰς τὴν ψυ-

χὴν του. Θανάσιμον ψυχὸς διέδραμε τὰς φλέδας του καὶ ἡ στιγμή ἐκείνη τὸν ἐγήρασε περισσότερον ἀπὸ πολλὰ ἔτη.

Ὁλόκληρον λοιπὸν τὸ οἰκοδόμημά του ἔμελλε νὰ καταρρεύσῃ; Εἰς τί ἐχρησίμευσαν τόσαι φροντίδες, τόσα σχέδια, τόσαι σκευαῖαι κρυφίως ἐξυφηνθεῖσαι; Εἰς τί ἐχρησίμευσεν ἡ ἐπιβουλὴ; Εἰς τί ἐχρησίμευσεν ὁ μακρὸς τοῦ βίος;

Μία ἐρώτησις ἐναγωνίως προέκυπτεν ἀπὸ τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν.

«Μήπως ἠπατήθην; ἔλεγε.

»Διέκρινα ἄρ' ἔγωγε καλῶς τὴν διαγωγὴν ἣν ὤφειλα νὰ τηρήσω, τὴν ὁδὸν ἣν ὤφειλα ν' ἀκολουθήσω; Πολλὰ σημεῖα μοὶ ἐπεδαψίλευσεν ὁ οὐρανός· ὑπῆρξα ἱκανὸς νὰ τὰ ἐννοήσω; Ὅτε ὁ Μίθρας μοὶ ἀφῆρσε τὴν κατοχὴν τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, τῆς προιωνίου δόξης μας, ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου μὲ παρώρμησεν ἄρ' ἔγωγε νὰ τὸ ἀναζητήσω παντὶ σθένει ἢ ἡ ἀλκζονεῖά μου; Ὅτε πολλὰ πλασιάζον τὰ προμηνύματά μου μοὶ ἀφῆρπασεν ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς υἱούς μου καὶ ἠρνήθη νὰ μοὶ χορηγήσῃ ἄρρενα ἀπόγονον, διὰτί νὰ ἐπιμείνω; Διὰτί νὰ θελήσω ἀνηλεῶς νὰ ἐπιδαρύνω τὴν νεαρὰν ταύτην κεφαλὴν μὲ φορτίον πολὺ βαρὺ δι' αὐτήν; Δὲν τὸ ἔβλεπα πολλάκις ὅτι ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος; Βάρβαρε! ἰδοὺ τώρα τὸ ἔργον σου! Ἀφοῦ ἔμελλε νὰ κοπῇ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της εἰς τόσον νεαρὰν ἡλικίαν, διὰτί νὰ μὴ τὴν ἀφίσω νὰ τὴν χαρῇ τοῦλάχιστον; ... Καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος, δὲν θὰ ἐπιζήσω. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ τελευταία μου στιγμή πλησιάζει. ὦ Μίθρα, δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸν λαμπρὸν σου ὀφθαλμόν! ... ὦ! εἴθε πρὸ τῆς ἐσχάτης στιγμῆς ν' ἀκούσω πάλιν τὴν φωνὴν τοῦ τέκνου μου!

Βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, συντετριμμένος ἐκ τῶν συγκινήσεων δὲν εἶδεν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λεῖλᾶς ἦσαν ἤδη ἀνοικτοί.

Κατάπληκτος ἀκόμη, μὴ ἐνθυμουμένη τι, περιέφερε πέριξ τὸ ἄψυχον βλέμμα της. Βαθυδὸν ὁμως ἤρχισεν ἀσθενῶς τὸ βλέμμα της νὰ ζωογονῆται. Ὑπανηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος:

— Πάτερ! ἐπιθύρισε μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσμένην.

Ὁ γέρων ἐστράφη ἀναφωνῶν ζωηρῶς:

— Κόρη μου! ... Λεῖλὰ! ... σὲ ἀποκτῶ πάλιν! ... Ὁ Μίθρας ἔστω εὐλογητός!

Καὶ διὰ πρῶτην φορὰν ἴσως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀμειλίχτου Μοβεδ ἔρρευσαν δάκρυα χαρῆς καὶ ἠσπάζετο τὴν ἐγγόνην του μὲ ὅλην τὴν στοργὴν πατρός.

Ἡ Λεῖλὰ ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καταβληθεῖσα ἐκ τῆς πρώτης ἐκείνης προσπάθειας, ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν ζωὴν. Αἴφνης πάλιν τοὺς ἤνοιξεν ἐξ ὁλοκλήρου· ἡ μνήμη της ἀφυπνίζετο.

— Πῶς εἶμαι ἔδῳ; εἶπεν.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διεστέλλοντο ἐκ τρόμου.

— Ἡ Αἰκατερίνη; ... ὁ ἀδελφός τῆς; ... ποῦ εἶνε;

Ὁ Γκουσά-Νισίν ἦτο ἱκανὸς νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν δόλον προκειμένου περὶ τοῦ συμφέροντος τῆς θρησκείας του, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ψευσθῇ. Ἄλλως τε πρὸς τί νὰ καταφύγῃ εἰς ἀπάτην, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου ἐμελλε ν' ἀνκαλυφθῇ;

— Ποῦ εἶνε; ἐπανελάθεν ἡ Λεϊλά.

— Εἰς τὸ ὑπόγειον, εἶπεν ὁ μάγος ἀποφασιστικῶς.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Λεϊλά ἔντρομος, τί εἶπες;

Καὶ φέροντα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς μῆνυγας προσεπάθησε νὰ συνδέσῃ τὰς συνκαρτήτους σκέψεις τῆς.

— Ἐκοιμήθην, ἀλήθεια, πάτερ μου; ἐκοιμήθην ἐπὶ πολὺ... καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης; Ναὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα!... — καὶ ἡ νεᾶνις ἐφρικίασεν. — Ἐπέσαμεν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον... Καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν μετενόησα διότι σὲ ὑπῆκουσα... Ἦθελα ν' ἀπαλλαγῶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὑπνίου... ἠσθάνομην ὅτι ἀποκοιμιζομένη διέπραττον προδοσίαν... ὦ πάτερ μου! εἶπε τέλος ἐκπέμπουσα λυγμοὺς σπαρακτικούς, μὴ μοῦ εἴπῃς ὅτι τοὺς ἰφίσαμεν ἐκτεθειμένους εἰς φρικώδη θάνατον ἐκείνους, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἐφύγαμεν ὡς λησταὶ καὶ κακοῦργοι!... ὦ πάτερ μου, εἰπέ μου ὅτι δὲν ἀπατώμαι, ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶνε μόνον φρικτὸν ὄνειρον!...

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ Γουέθρος, ἦτο ἀνάγκη!... Νομίζεις ὅτι κ' ἐγὼ δὲν ἐλυπήθην; Νομίζεις ὅτι ὁ Γκουσά-Νισίν ἀποτροπιάζεται ὀλιγώτερον ἀπὸ σὲ τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα; Μὲ εἰδές ποτε πρότερον νὰ προδώσω τὴν ἐμπιστοσύνην κανενὸς θνητοῦ; Ἀλλὰ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην συμφέροντα ἀνώτερα ὑπεγόρευον ν' ἀποκρούσω τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φιланθρωπίαν· ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῶ, ν' ἀψηφίσω καὶ αὐτὴν τὴν ἀποστροφήν μου, ὥπως ἐκτελέσω τὴν θυσίαν, ἣν ἀπῆται ὁ Μίθρας.

— Ἀ! εἶπε μετὰ λυγμῶν ἡ Λεϊλά συστρέφουσα τοὺς βραχίονας ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἃς ἀπολεσθῇ ἡ θεότης αὐτὴ ἡ ἀπαιτούσα τοιαύτας θυσίας. Εἶνε μάταιον εἰδῶλον, ἢ μάλλον εἰπεῖν αὐτὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

— Λεϊλά, μὴ βλασφημῇ!...

— Ποῦ εἶνε τὰ μαθήματά σου, Γκουσά-Νισίν; εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ πρόσωπον ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων. Διατι μ' ἐδίδαξες ν' ἀναγνωρίζω τὸ δένδρον ἐκ τῶν καρπῶν του; Ὅχι δὲν δύναται νὰ εἶνε οὔτε δίκαιος, οὔτε ἀγαθὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἀπαιτεῖ τοσαῦτα φρικτὰ ὀλοκαυτώματα.

» Ἀλλὰ μὴ νομίζῃς, προσέθηκε πηδῶσα χυμαὶ ἀπὸ τῆς κλίνης, ὅτι θ' ἀφίσω νὰ τελεσθῇ παρόμοιον ἐγκλήμα. Ἀνεῦρον ἤδη ἄπαξ τὸν δρόμον

τοῦ ἀδύτου, θὰ διανύσω πάλιν τὸν δρόμον αὐτὸν καὶ εἴθε νὰ μὴ φθάσω πολὺ ἄργά!...

— Λεϊλά, εἶπεν ὁ Γουέθρος μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀποτελοῦσαν παράδοξον ἀντίθεσιν μὲ τὸ σύνθημα εἰς αὐτὸν ἐπιτακτικὸν ἦθος, ἡ καρδία μου ῥαγίζεται βλέπουσα τὴν λύπην σου. Εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ μὴ σοῦ τὴν προξενήσω!... ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τώρα παῦσε νὰ προφέρῃς ἀσεβεῖς λόγους· ἄρισε τὰ ἄφρονα σχέδιά σου. Μέχρι τοῦδε δὲν μὲ παρήκουσες· σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ ἄδυτον!

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Λεϊλά μὲ φωνὴν τεθλιμμένην ἀλλ' εὐσταθεῖ, ἐξωώρησες σὺ ὅτι ἔπρεπε νὰ δικαιωθῇ νὰ ὑποκύβῃ ἀπέναντι τῶν συμφερόντων τοῦ Μίθρα· ἐγὼ φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύβῃ ἡ ὑπακοὴ ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης.

— Τί ἐλπίζεις; εἶπεν ὁ Γουέθρος μὲ τὴν αὐτὴν συντετριμμένην φωνήν, ἣν ἡ Λεϊλά δὲν εἶχε παρρησιάζεσθαι.

— Νὰ τοὺς ἐπανεύρω, νὰ τοὺς ἀνακαλέσω εἰς τὴν ζωὴν, νὰ τοὺς μεταφέρω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

— Δὲν δύνανται ν' ἀνακτήσωσι τὰς αἰσθήσεις των ἄνευ ἰσχυρᾶς ἱατρικῆς συνδρομῆς, τὴν ὁποῖαν σὺ εἶσαι ἀνίκανος νὰ χορηγήσῃς εἰς αὐτούς.

— Τότε θ' ἀποθάνω μετ' αὐτῶν.

— Ὅ' ἀποθάνῃς χάριν τῶν ξένων;

— Δὲν εἶνε πλέον ξένοι.

— Ὅ' προδώσῃς τὰ συμφέροντα τοῦ Μίθρα;

— Ὁ Μίθρας ἀπαιτεῖ πράγματα βίβρακα καὶ ἐπονεῖδιστα, εἶπεν ἡ νεᾶνις θρηνηῶσα. Δὲν ἀνήκω πλέον μετὰ τῶν πιστῶν του. Χαῖρε, πάτερ μου!... προσέθηκε περικαλυπτομένη διὰ τοῦ μανδύου τῆς.

— Ὅ' μείνω λοιπὸν μόνος! ἐψ θύρισε ὁ πρεσβύτης μὲ φωνὴν ἐτοιμώσεστον· μόνος μὲ τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς μου· μόνος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ τάφου μου!...

— ὦ, ὅχι, ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Λεϊλά τρέχουσα καὶ περιπτυσσομένη αὐτὸν μετ' ἄκρας φιλοστοργίας. Ἀφίσέ με μόνον νὰ ὑπάγω ὅπου πρέπει· ἔπειτα θὰ ἐπανεέλθω σιμὰ σου, πάτερ μου καὶ εἴθε νὰ παρηγορήσω τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός σου!...

— Μόνος! ἐξηκολούθησεν ὁ Γκουσά-Νισίν, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ, μόνος ὥπως διατηρῶ τὸ ἱερὸν πῦρ.

Ἀλλ' αἶφνης διεκόπη ἡ φωνὴ καὶ ὁ τρόμος ἐξωγραφήθησεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

— Οὐράνιαι δυνάμεις! ἀνέκραξε τὸ πῦρ ἐσβέσθη.

Τοῦτο τῷ ὄντι εἶχε συμβῇ.

Ἐγκαταλειφθέντες ἰετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Λεϊλᾶς οἱ ἱεροὶ ἄνθρωποι βαθμηδὸν κατηναλώθησαν. Ἰσως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιστροφῆς των ὑπῆρχον ἀκόμη σπινθηρές τινες ὑπὸ τὴν αἰθάλην, ἀλλ' ὁ γέρον ἐντελῶς ἀπησυχολημένος ὅπως

ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐγγόνην του δὲν ἐφρόντισε νὰ τοὺς ὑπεκκαύσῃ. Τὸ πῦρ εἶχε σβεσθῇ ἀμετακλήτως!

Ἀπέναντι τῆς καταστροφῆς ἐκείνης αἱ δυνάμεις τοῦ μάγου τὸν ἐγκατέλειψαν.

— Συμφορά! συμφορά! ἀνέκραζεν, ἡ δόξα μας ἐσβέσθη!

Καὶ χωρὶς νὰ προφῇσῃ ἄλλην λέξιν ἔπεσε χαμαὶ ἀναίσθητος.

Θρηνοῦσα καὶ ἄπελπισ ἡ Λεῖλὰ ἐγονυπέτησε πλησίον του.

— Πάτερ μου! πάτερ μου!.. σύνελθε!... ἐλεγγεν ὀλοφυρομένη. ὦ οὐράνιαι δυνάμεις, μὴ ἐπιτρέψετε νὰ τελεσθῇ παρόμοιον ἐγκλημα. Τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ἡ ἀτυχὴς ἐν τῷ μέσῳ δύο καθηκόντων ἐπίσης ἐπιτακτικῶν; Ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω ἐγκαταλείπω εἰς ἄφροντον θάνατον ὑπάρξεις προσφιλεῖς, αἵτινες δικαιоῦνται νὰ τύχῃσι τῆς συνδρομῆς μου!... ὦ πάτερ μου! μὴ ἀποθάνῃς μετὰ τὸ βῆρος τοιαύτης ἀδικίας!... Χορήγησέ μου τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ τὴν ἐπανορθώσω... Τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι ὅτι ἡπατάσο!... Ὁ Μίθρας δὲν ἀπῆτει τὰ θύματα ἐκεῖνα!... Τὸ σβεσθὲν πῦρ δὲν εἶνε συμφορά, εἶνε σημεῖον. εἶνε οὐράνιον μῆνυμα, τὸ ὅποιον μᾶς προστάζει νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ μέρος καὶ νὰ δράμωμεν ὅπου μᾶς καλεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία!... ὦ πάτερ μου!.. σύνελθε, σπεῦσε!... διότι δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν!...

Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο μακრაὶ ὡς αἰῶνες. Κείμενος ἐκτάδην παρὰ τὸ ἐσβεσμένον πῦρ ὁ Γκουσά Νισίν εἶχεν ἀκαμψίαν καὶ ἀκίνησίαν νεκροῦ. Εἰς μάτην ἡ Λεῖλὰ προσπαθῆσε νὰ τὸν ἀνεγείρῃ· πᾶσαι αὐτῆς αἱ προσπάθειαι, ὅπως μεταδώσῃ αὐτῷ τὴν θερμὴν τῆς ζωῆς, ἀπέβαινον μάταιαι. Βασανιζομένη ὑπὸ ἀντιθέτων ὁρμῶν, φλεγομένη ἀφ' ἐνὸς ἐκ τοῦ πόθου, ὅπως δράμῃ πρὸς βοήθειαν τῶν φίλων τῆς, μὴ τολμῶσα δὲ ἀφ' ἐτέρου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πρεσβύτην ἡ ταλαίπωρος νεάνις κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κύποι ἐπανειλημμένοι ἠκούσθησαν παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

ὦ οὐρανὸ ἐυεργέτα!... μήπως ἐξαπέστειλεις φιλεὺςπλαγχόντινα ψυχὴν;... ὦ, εἴθε νὰ ἦτο ὁ ἐπισκέπτης εἰς τῶν πιστῶν ὁπαδῶν τοῦ Γκουσά Νισίν!... εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ Μοῦδὸς θὰ διετέλει ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ θὰ ἠδύνατο τέλος αὐτῇ νὰ τρέξῃ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐνταφιασθέντων!...

Ἐμφυχωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐλπίδος διέτρεξε μετὰ βῆμα ταχὺ τὰς ἀποχωρίζουσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς εἰσόδου δύο εὐρείας αἰθούσας. Μετὰ πυρετώδη χεῖρα ἀνύψωσε τὸ παραπέτασμα τὸ σκεπάζον τὴν ἐνδοτέραν εἴσοδον. Εἶδε τὸν Μαυρίκιον καὶ τὴν

ἀδελφὴν του!... ἐξέπεμψε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Αἰκατερίνης.

Ἐπιφωνήματα, λόγοι ἀσυάρτητοι, ἐρωτήσεις ἔνευ ἀπαντήσεων ἀντηλλάγησαν. Αἱ δύο νεάνιδες σφιγκτὰ ἐνηγκαλισμέναι ἔκλαιον ἐκ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς.

— Αἱ λοιπὸν... εἶπεν ὁ ἰατρός· Ἀρδὺ πλησιάζων μετὰ τοῦ Λουδοβίνου Γκυγιῶν, καὶ εἰς ἡμᾶς δὲν λέγεις τίποτε;... Νομίζω ὅτι εἴμεθα ἄξιοι καὶ ἡμεῖς ν' ἀκούσωμεν μὴν «καλημέραν», Χανοῦμ Λεῖλὰ, ἀφοῦ ἡμεῖς ἐσώσαμεν τοὺς φίλους σου!...

— ὦ, κύριε Γκυγιῶν, καλῶς ἤλθατε! εἶπεν ἡ νεάνις ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν. Χαίρει μὲν, ὁ Θεὸς σὲ ἀποστέλλει!... Ὁ δυστυχὴς πάππος μου ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα πρὸς αὐτόν! εἶπεν ὁ ἰατρός. Τί συνέβη;

— Εὗρομεν σβυρμένον τὸ ἱερὸν πῦρ καὶ τότε αὐτὸς ἔπεσε κάτω μετὰ ὅσα δὲ καὶ ἂν ἔκαμα, δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸν σηκώσω οὔτε νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὰς αἰσθήσεις του...

Καὶ τὰ δάκρυα τῆς Λεῖλᾶς ἤρχισαν πάλιν νὰ ῥέωσιν.

— Νὰ τὸν σηκώσῃς σύ!... καὶ μὲν νέα, τὸ πιστεύω!... Καὶ ἡμεῖς οἱ τρεῖς ἴσως δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ τὸ κακορθώσωμεν. Αἱ σεῖς, νέοι, βοηθήσατέ με, παρακαλῶ!...

— Οὐμ!... ἐψιθύρισε ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ μέγα σῶμα τοῦ μάγου, τὸ ὅποιον μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀκίνητον ἐξετείνετο παρὰ τὴν ἐσβεσμένην πυράν. Κακὴ δουλειά! γρήγορα, ἀνάψατέ μου φωτιά, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς νεάνιδας· θὰ δοκιμάσωμεν τὰ ζεστά, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοῦ δώσωμεν νὰ πῇ κανὲν θερμὸν ποτόν...

Ἐνῷ δὲ αὐταὶ ἐσπεύδον νὰ ἐκτελέσωσι τὰς διαταγὰς του:

— Τίποτε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Τὰς ἀπομακρύνω, διὰ νὰ τὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ ὀδυνηρὴν θέαμα. Μαυρίκιε, πιάσε τον σὺ ἀπὸ τοὺς ὤμους· σὺ ἀπ' ἐδῶ, Γκυγιῶν· Καλὰ!... ἄς τὸν ἀποθέσωμεν τώρα ἐπὶ τῆς κλίνης. Ὁ καὶ μὲν ὁ γέρον! Αὐτὴ φοβοῦμαι ὅτι εἶνε ἡ ἐκφραξὶς του.

— Ἀπέθανεν; εἶπεν ὁ Μαυρίκιος φρικτῶν. Δυστυχὴς Λεῖλὰ!...

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, εἶπεν ὁ ἰατρός μετὰ νέαν ἐξέτασιν. Ἦτο ἀποπληξία κεραυνόβολου!... Αὐτὸ ἦτο τὸ προτιμότερον μετὰ τὴν καταστροφὴν ὅλων τῶν ἐλπίδων του!...

— Ταλαίπωρε Γκουσά-Νισίν! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος τεθλιμμένος, ἐπεθύμουν νὰ μὴ εἶχα συντελέσει ὅπως ἐπισπευσθῇ τὸ τέλος του!...

— Τί κάθεται καὶ λέγεις; εἶπεν ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιῶν. Αὐτὸς ἦτο ὑπέργηρος.

— Δὲν ἦτο βεβαίως τότε γέρον, ὅσον πι-

στείνει ὁ Χασάν, ἀλλ' εἶχεν ὅμως πρὸ πολλοῦ υπερβῆ τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη, τὰ ὅποια ὁ Ψαλμῶδης θεωρεῖ ὡς τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς παρατάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, προσέθηκεν ὁ ἱατρός. Τώρα ὅμως τὸ ζήτημα πῶς νὰ τὸ ἀνηγγεῖλωμεν καὶ πῶς νὰ παρηγορήσωμεν τὴν Λεϊλάν. Δυστυχῆς νεάνις!... ἡ μόνωσίς της προξενεῖ οἶκτον.

— Δὲν εἶνε μόνη, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ζωηρῶς· ἡ Αἰκατερίνη τὴν παρέλαβεν ἥδη ὡς ἀδελφὴν της.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἱατρός. Εἶτα μετὰ βραχεῖαν σιγὴν: Τὴν συγχάριω ἐκ βάθους καρδίας, προσέθηκεν. Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε διὰ τὸ μέλλον;

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος ἐκπληκτός.

— Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ τί προτείνω... ἂς μείνωμεν ἐδῶ ἐφ' ὅσον διάστημα ἀπαιτεῖται, ὥπως ἡ Λεϊλὰ ἀποδώσῃ τὰς τελευταίας τιμὰς πρὸς τὸν πάππον της, καὶ κατόπιν ἂς τὴν παραλάβωμεν μαζί μας εἰς Τεχεράνην. Ἡ σύζυγός μου πολλὴ θὰ χαρῇ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀξιεράστου αὐτῆς νεάνιδος· περιττὸν δὲ νὰ σὰς εἴπω ὅτι θὰ εἴσθε εὐπρόσδεκτος ἐπίσης ἡ Αἰκατερίνη καὶ σύ. Ὡς πρὸς τὰς ἀνάσκαφάς, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ θὰ φρονῇς ὅτι πρέπει νὰ τὰς ἀρίσῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ὅμολογῶ ὅτι ἔχω ἀνάγκην προσωρινῆς διακοπῆς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Ἄλλως τε μετὰ τὰ τελευταῖα σοβαρὰ γεγονότα, πρέπει καὶ ἡ κυβέρνησίς μου καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Σάχου νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν διατρεχόντων, πρὶν ἢ ἐπαναλάβω τὰς ἐργασίας. Δέχομαι εὐγνωμόνως τὴν ἀγαθὴν σου φιλοξενίαν.

— Περὶ τοῦτου, εἶπεν ὁ Γκυγιὼν, προτείνω μίαν τροποποίησιν. Ὁ Μαυρίκιος νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Σοὺ τὸν παραχωρῶ, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δὲν εἶμαι τόσο ἐγωῖστής, ὥστε νὰ τοὺς παραλάβω ὅλους καὶ νὰ μὴ ἀρίσω κανένα εἰς τοὺς ἄλλους.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἶχον τελεσθῇ πάντα τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ νόμιμα. Οἱ Γουέβροι ἐλθόντες ἐν σώματι ἀπέδωκαν τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸν μέγαν αὐτῶν Μοβέδ Ὁ Γκουσά-Νισὶν ἀνεπαύετο διὰ παντὸς εἰς τὸν Πύργον τῆς Σιωπῆς καὶ ἡ Λεϊλὰ ἀπῆρχετο μετὰ τῶν φίλων της εἰς Τεχεράνην.

Ὁ ἱατρός παρουσίασε περιχαρὲς τὰς δύο νεάνιδας πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις τὰς ἐδέχθη μητρικῶς, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν ἐπίσης χαίρων καὶ ἐπίσης φιλοξενος παρελάβανεν εἰς τὴν κατοικίαν του τὸν Μαυρίκιον, τὸν Χασάν καὶ τὸν πιστὸν Γαρχαρίδην.

Καθ' ἑκάστην οἱ νέοι μεταβαίνουνσι καὶ διέρχονται ὥρας πολλὰς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ· ἡ δὲ κυρία Ἀρδὺ χαίρουσα, διότι βλέπει τόσῃ νεότητι φαιδρύνουσαν τὸν ἑὸς τότε ὁπωσούν μελαγχολικὸν οἶκόν της, δὲν θέλει πλέον

ν' ἀρίσῃ τὴν Λεϊλάν καὶ τὴν Αἰκατερίνην ν' ἀναχωρήσωσιν· ἀλλ' ὁ πονηρὸς ἱατρός προμαντεύει ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῶσι μετ' ὀλίγον αἱ νεαραὶ τοῦ ἐπισκέπτριαι. Ἡ γνώμη του εἶνε ὅτι διπλοὺς γάμος δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ συσφίγῃ ἔτι μάλλον μετὰ τῶν νεκρῶν του φίλων τοὺς δεσμούς, οὓς ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια καὶ τὰ κοινὰ παθήματα κατέστησαν ἥδη ἀρρήκτους.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ἐσχάτως ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἰταλίᾳ Βιλλάρης, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς Ἑρνέστος Μαρίνης ἐδοθήκει ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη συμφοιτητὴν ἐκ γενετῆς τυφλὸν πρὸς περάτωσιν τῶν σπουδῶν του, δὲν ἀπηξίωσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν φιλελεῆμονα νέον διὰ τῆς ἐπομένης ὥραίας ἐπιστολῆς γραφείσης ἰδιοχειρῶς:

Ἀξιότιμε κύριε,

Παρὰ τοῦ κ. Λουδοβίκου Ἀνσάλδης ἔμαθον ὅτι κατὰ τὰ τρία ἔτη τῆς συμφοιτησεώς σας εἰς τὸ Λύκειον ἐδοθήσας αὐτὸν ὡς ἀναγνώστης ὅπως διανύσῃ τὰς σπουδὰς καὶ τύχῃ, ὥς καὶ ἔτυχε, τοῦ ἀπολυτηρίου κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον. Ἡ πράξις αὕτη σὲ τιμᾷ μεγάλως, καὶ ἡ εἰσοδός σου εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ κατὰ τρόπον εὐγενέστερον. Εἰς ἐκδήλωσιν εὐκρινούς θαυμασμοῦ σοὶ πέμπω δύο ἐκ τῶν συγγραμμάτων μου. Εἰς τὸ ἐν θὰ εὑρῃς τὰ κατὰ τὸν βίον μοναχοῦ, ὅστις χάριν τῆς συνειδήσεως ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον. Τὸ ἄλλο, ἐπιγραφόμενον Ἐπιστολὰ ἰς τὴν Νοτίου Ἰταλίας, θὰ σὲ πληροφορήσῃ πόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχούντων εἶνε μέγας, καὶ διὰ τοῦτο πόσον εὐρὸν τὸ πεδίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐργασθῇ ἡ εὐσπλαγχνὸς καρδιά σου. Ἐξακολούθει νὰ διάγῃς ὡς ἤρχισας καὶ μὴ λησμόνει ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ πλησίον θυσία εἶνε πρόξενος — κατὰ τὸ δυνατόν — τῆς εὐδαιμονίας, καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς ἀξίους νὰ φέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου.

Βιλλάρης.

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ὅλιγοι Ἀγγλοὶ ἐκμανθάνουσιν ἀπταίστως τὴν γαλλικὴν, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεροι προσφέρουσιν αὐτὴν ἀψόγως· διὰ τοῦτο πολὺς λόγος ἔγινε κατ' αὐτὰς περὶ τοῦ νέου ἐν Παρισίοις πρέσβους λόρδου Δούφφριν, ὡς γινώσκοντος τὴν γλῶσσαν ταύτην κατὰ βάθος. Δὲν ἐλησμόνησαν μάλιστ' αὐτὰς ν' ἀναγράψωσιν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἐκλεχθῇ τὸ 1871, ὅπως προσφωνήσῃ γαλλιστὶ τοὺς ἐταίρους τῆς γαλλικῆς κομωδίας μεταβάντας τότε εἰς Λονδίνον.

Ἐκ τούτου λαβοῦσα ἀφορμὴν μία ἀγγλική